

bestæftige mig med Sagen og gennemgaa den Led for Led, den Dom nemlig, at det er et godt Arbejde, der her foreligger. Men hvis det forholder sig saaledes, at det er et godt Arbejde, som foreligger, saa er det rigtignok ogsaa min Mening, at det vilde være et vigtigt og stor Sag, naar den danske Rigsdag kunne gennemføre dette Arbejde og det i denne Sæssion. Det blev udtalt under første Behandling af Finansloven af et æret Medlem, som jeg ikke ser til Stede her i Dag, at i denne Rigsdagsamling vilde der næppe blive Spørgsmaal om at tilendebringe store Arbejder; de store Spørgsmaal, som der kunde være Tale om, vare næppe modne til Løsning, og han vidste ellers ikke nogen stor Sag at pege hen paa. Jeg tilføjer mig at formene, at dersom den danske Rigsdag i denne Sæssion kan afslutte et Arbejde som denne Søllov, hvorpaa der er arbejdet i mange Aar, saa maa et betydningsfuldt og stort Arbejde siges at være afgjort. Denne Lov angaar ikke nærmest eller nær de Interesser, hvormed man i Reglen bestæftiger sig paa den danske Rigsdag og i det danske Folketing; men der er dog naturligvis ingen, som vil benægte, at Udviklingen af det kommercielle Liv og Søfarten i Danmark har den allerførste Betydning. Man har jo ogsaa i de senere Aar i Germanyen erkendt, at man sølte dette. Det har man erkendt paa mange Maader; men en ordnet, samlet og god, med den moderne Lovgivning stemmende Søllov, er naturligvis af allerførste Betydning for en rolig og betrygget Udvikling af Søfartslivet og det kommercielle Liv. At vi trænge til at faa en Søllov, vil vist ingen kunne benægte, der ved, at vi endnu væsentlig bygge vor Søllov paa Chr. V.'s danske Lov, som er over to Hundrede Aar gammel, og at vi paa mange betydelige Omraader ganske savne Regler for, hvad der skal gælde i Afgørelsen af de mange Spørgsmaal, som det kommercielle Liv og Søfartslivet give Anledning til. Det er da altsaa en stor, og det er en smut Opgave for den danske Rigsdag at præstere en god, tilfredsstillende og med Nutidens Fordringer stemmende Søllov. Og som Søllovsforslaget, tror jeg, i det hele maa siges at være et godt Lovforslag, saaledes er der ogsaa den Side ved det, at det stemmer overens paa alle væsentlige Punkter med, hvad der efter min Mening maa siges at være europæisk Soret.

Jeg tror, det maa paastaaes, at Landstinget har fremmet denne Sag for sit Bedkommende med saa stor Hurtighed, og jeg søger til, at jeg for mit Bedkommende

føler mig ogsaa meget tilfredsstillt ved, at Landstinget i alt væsentligt maa siges at have fremsendt Lovforslaget i uforandret Stikelse her til Folketinget. Det følger af sig selv, at naar Landstinget har foreslaaet tilføjet et Kapitel om „Lovens Omraade og Strafftræden samt Ophævelse af ældre Lovbestemmelser“, er derved ikke sket nogen Forandring i Lovforslaget. Det har naturligvis været Forudsætningen, at saadanne Bestemmelser skulde tilføjes paa Rigsdagen; selvfølgelig kunde de ikke tilføjes i en skandinavisk Kommission. Og naar Landstinget i Forbindelse dermed har tilføjet en Paragraf for at gøre det tydeligt, hvad der forstås ved saadanne Udtryk som „Landet“, „Udlandet“, „den danske Stat“ o. s. v., som forekomme flere Steder i Udkastet, er det noget, som jeg tror, maa siges at være meget heldigt, og Tilføjningen af en saadan forklarende Bestemmelse er selvfølgelig heller ikke en Forandring i selve Lovforslaget. Det samme gælder naturligvis ogsaa med Hensyn til de enkelte Ordforandringer, som ere en naturlig Følge af den tilføjede Paragraf i det ny Slutningskapitel. Naar man holder disse Tilføjelser ude af Betragtning, saa maa det egentlig siges, at det ikke er betydelige Forandringer, der ere foretagne, og en stor Del af dem ere derhos foretagne i en Del af Lovforslaget, som maa siges at være særlig dansk. Det gælder navnlig det sidste Kapitel i Lovforslaget, Straffebestemmelserne. Det er en Selvfølge, at man der ikke har kunnet faa overensstemmende Regler i Sverige, Norge og Danmark, fordi de almindelige Strafferegler i det hele ikke falde sammen. For saa vidt der altsaa af Landstinget er foretaget nogle Smaaforandringer i dette Kapitel, for en stor Del vistnok rene Redaktionsændringer, er det noget, som med Hensyn til Sagen selv ikke har nogen Betydning. Betydning for Sagen selv i Realiteten have kun meget faa Ændringer. Jeg anser det for at være rigtigt at nævne disse Ændringer ganske kort.

Den betydeligste Ændring er knyttet til § 44. Der fandtes i Lovforslaget en Bestemmelse i første Stykke af denne Paragraf, som lød saaledes: „Vegemlig Rejselse maa Skipperen ikke tildele nogen, der har fyldt 18 Aar“, hvorefter indirekte blev sagt, at der kunde anvendes legemlig Rejselse paa Stibsb drenge eller Personer under 18 Aar. Denne Sætning har Landstinget udstemt, og det maa jo erkendes at være en Forandring i Realiteten af ikke ringe Betydning. De ærede Medlemmer ville i Motiverne til Lovforslaget kunne finde en nærmere Reda-